

بدیع بلخی

نویسنده : دکتر بصیر کامجو

بدیع بلخی ، ابو محمد فرزند محمود تاجیک تبار ایرانی از شاعران معاصر طاهر فرزند فضل فرزند محمد چغانی (فوت 381 هـ. ق.) و معاصر منجیک ترمزی و دقیقی بلخی بوده و در نیمه دوم قرن چهارم میزیسته و پندنامه انوشیروان را از او دانسته اند . (1)

از اشعار او در لباب الالباب چاپ لیدن ج 2 صص 23 - 22 چاپ سعید نفیسی ص 260 و مجمع الفصحا صص 175 - 174 آمده است . رجوع به این دو متن و فرهنگ سخنوران شود.

از اشعار اوست :

هوای روی زمین را شد مطّرز

بصافی آب دریای بقـرمز

نفیر ابر فروردی بر آمد

زبانگ مرغ بانگ رود عاجز

بدان منگر که می منعست میخور

لوقت الورد شرب الخمر جایز

نگری بایـد اکنون خلّی زاد

به رخساره بت چین را مجاهز

بمیدان نشاط اندر خرامد

نبشته بر قدح هل من مبارز

بیاد سیّد حرّان عالم

ابو یحیی التذی یحیی به العزّ

همیشه نام او را آفرین جفت

همیشه عرض او را مال مُحرز

مگرد ای چرخ گردان جز بنیکی

برین رستم دل حاتم جوایز

همه امرش بکام دل روان باد

همه آهنگ اورا دهر موجز

بقای او بمعنی قول باری

بقای دشمنان چون بیت راجز(2)

منابع و مأخذ

1 - فرهنگ معین ، ج 5 ، ص 248 .

2 - تاریخ ادبیات در ایران ، ذبیح الله صفا ، ج 1 ، ص 423 .

- محمد دبیر سیاقی ، پیشاهنگان شعر پارسی ، انتشارات علمی و فرهنگی

- لغتنامه دهخدا